موږه دوه په
دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالـــۍ

Present

تاته!

زه سواندو و الدينو ته!

هغه چاته! چې مينه پيژني

او زه کې ئالې ورکوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونکي ټولنې يادداښت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په ۱۳۸۵ل رامنځته شوي . د نوموړې ټولنې د رامنځته کېدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکي هيلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (مورې دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرى په ډول زياتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړې ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې ځومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني ځرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاآلله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهېم دي، ځينې هنر ځيړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړې پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګڼون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نرۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په نننیو اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او ترډیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکي لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا ورټیا اوارټیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموااکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

ملګري په دوه دوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملگرو شعرونه گورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د گوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مگرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرگونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په څپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم څپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنگه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، گني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خــــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مــې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې ځارلـــی یوښاغلــی

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مــا د زړه په ســر کرلــی یو ښاغلــی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ببرۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.
شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قـــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چـــې په نه خـــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زره چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلــد و کلــیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.)) نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غـــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړیده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وایي:

غزل يې ونه ورې چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب يې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کـې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابښــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو څو نيمګړي کليمې

ژوند يوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کرښو کښل شوي وي،چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شيندي، خو ځينې نورې پاڼې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمګينې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاګه وايم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو ددرياب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړي وي. شعر او شاعري د رڼې هېنداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواك انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ايستل به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځیني بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې اندېیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواک انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېرې برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد ځیرنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عــــرشه پورې تــللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخــــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅـــو به وي خــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـرې غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلــــيږي پرې اورونه اې وطــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســــونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطــــنه

نن دخپلو کړو په وجــــه بـندیوان یـو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطــــنه

زه شېرزی دې تل ودان غــــواړم له ربه
په دعـــا لېه لاسونه اې وطـــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

روڼ مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم سـتره بينـايي ده د ټولـــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شـــیبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــویو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړې تر ابـــده
اې شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کوركې مې ساتلى يو ښـــــاغلى
راته خــــاندي غلى غلى يو ښـــاغلى

د نظر مـــرغلين تار مې ترې چاپېر دى
په هـــــــرلوري مې خـــارلى يوښاغلى

كه باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په سـر كرلى يو ښـــــاغلى

د احسان زولنې خـــوك شي ماتــولى
كه يا دېو شي يا ښــاغلى يو ښــاغلى

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې كلا ده
په يو چا مې ژوندون ښكلى يو ښاغلى

دشېرزي نه يې زړګى منګول كې وړى
نامعلـومې خـــواته تللـى يو ښاغلى

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یــې سینې سـپرکړلې بیا ژنې راوتي دي
څـوک چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوک چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډیــر به بیـا منـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سړه وه مايې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننـګي سره د وېښيدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

سـحـر نــږدې شـولـو اذان کــوي د کلـي مــلا
شـېرزيه بل شـان ننـداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څـومره پـه هـنر دې رانه واخیستو
یـاره د زړه سـر دې رانه واخیستو

خیـال کې بې اسـرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظـر دې رانه واخیستو

وا! د کلـي خـانـه دا ته څـه کـوې
شپه دې کـړه سحردې رانه واخیستو

اوس لکـه په دښته کـې تنها ګلاب
چارچـاپیـر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې پـه ډګـر دې رانـه واخیستو

ژیـړه ژیـړه ګـرځـمـه پـه کلـي کـې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خـو لاتیـاره سینګار نـه ومـه
وشـیـرزیـه ژر دې رانه واخیـسـتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليــــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهـــــلي
همېشه زموږ ګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلـــــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللي

همېشه مو ځينې ستر ګې راايستلي
همېشه مـــو مــــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کـــړی
همېشه مـــو په کالو کالو ســــاتلي
همېشه مودشنکي چــــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندې تکــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدريزه مـوسيقــي د زړونـــو خوښه

ځـان د ميــو په پيـالــو نشـه کوم نه
خـمــارونــه د يــو چــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کـــه چنـــار نه رالــويدلې ژيړه پخه

که ته لاړلـــې شيرزيه ياد دې شته دی
شــاعـــري دې په بــلا زړونوکې ښخه

شيرزي په دوه دوه مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلیني کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشــقان د زړه په وینو کرښې لیکي

مــونږ ددواړو نظــرو تـه احتــرام کــړو
شـاعــران پـه نازنیــنـو کرښـې لیکي

دا ټــولــنـه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځینې ځینې په اغــزینـو کرښې لیکي

چــې د خیــال لـه دایـرې وتلی نشــــي
هـغـه بیا په مـرغلینـو کرښې لیکي

پښتــونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیــکــولان په ځینـو ځینو کرښې لیکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قـلــم په ذره بینو کرښې لیکي

ځوانه ګوره پوه ماګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په څنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه كـوم د داســې ښـكلــو مينه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه كــړې د پښتــون تـېر كمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

مــوږه دوه په دوه ملــګـــــري
ناست په خــوا کې سره غلي
لکــه باز نه ترهـېدلـــــي
سترګې یوبل کې ګنډلي
داسـې نه لکـــه د کلـــي
لکـــه لـــرې نــه راغلـــي
شــونډې نه خــوځـــي تړلـــي
دومـــره درد دواړه وهـلـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـوير دی

بند په بند دغـم ځنځيردی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامـخ يوبل ته ګـورو

په څېرو کې مـوتغير دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـيـر بـابـا تعـــبير دی

ځـه چې يو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بلـه

نـه د تـا و نـه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هـېر پام د راتلونکـي

ژوند د هـیلـو ډك كاروان

بـــلا وه بـــركـت نــه و

نوربه خیال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګـي بانـدې پنهـان

لوند په اوښکو مې ســلام

د شـــېرزي د زړه درمـــان

زه لـــه تـا شـمـه قـــربان

بـس ارمـان ارمـان ارمـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

ګلبڼ هره ورځ په ورځ ښکلې کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلوريزې

ستا ښـــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــــکلا
تاج دې د ښــــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مينه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو کيسه زړه ته رســـــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلــي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکــړل څو بې دريغـه ټکانونه
د خــوبانــو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل يې خــو شکــمـن و بېګانـه وم
ځليدونکي غونډې لمر ته مې نظر شو

په څېــره کې يــې له ورايه مينه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره يــې زړګــی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جــادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دي پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلي تــــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلـــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووایه چې څه کـــــړم
داارمان به دي پوره کـــړم
دا به واړه درته زه کــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کــــــړم
نو ارمان به دې ایره کــــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــمه کړم
نور به ســــوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســـــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

ځړه ووه په ووه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخیــر به درشـم تر کـوځـې در پسې

د مغـروریت له ماڼۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکـي نه پــېژني
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حــالـــونه تاتــه
راته غــورږ کـېږده لــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پــه تــا څـــه کـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بـابـا د وخــت خـنـجــره لــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوکيه
هســې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښــودمه لــمــره لېونیه

جګې جګې مناري دې کړلې رنګې
اې د سپینـــو زړو شـــرره لـــېونیه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـــرېــږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېــــرزي** د ژونـــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عــــــادتونه د وطن کړو
اې د لــــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــږ خــو راوړه سره ګلــونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلــونه پسرلیه

ستا په تمه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــه ډېــر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ سترې مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلــونه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنـــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کــتل وکـړي بدکارې شي

زه کـه ترېنه هرڅومره توبې کـړمه
بیـا هم لیــونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونــه یادوم ګـــلې
ستر ګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګــونه
ماتـه چې راوګوري خونــکارې شي

پــام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظـره شي بیــمارې شي

وګــوره **شیـرزیه** مـخـامـخ ورتـه
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمـان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي ساه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـږې وشینـده خوښۍ پر افغـانانــو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره

لـه ډېر وختـه انتظـار درته ګلــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملکه د ښکلا دې تاج ته واخلي
ښکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره
په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي
د شیرزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان دښمن دی
کفري جهان د مسلمان دښمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار یمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبــۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــر چـا د ولـو بار یمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نـکړې
د منصور د وخـت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــټـه د بـل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــویــې لارې پـه مزل یم

ستا تر دره نن په یـــبلو پښو روان یم
پـه اغـزنـو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کــول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لـــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســې ګنهــګار لاندې راپرېوتم

ســتوري به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښتر په څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدایانوته
ځارشم له یو ځارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه **شېــرزی** بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غولولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لرې سفرونه دي نکوم باور په چا

ډك د هيلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عــــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنــــګي وي
چې ورګډ په سورانګاردی زما زړه دی

د شیـرزي غمونه ډېر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تیټېدودې پښتونخوا ورانه شوه
پښتـانه واړه په سلګو دې پښتونخوا ورانه شوه
بـدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونـه پـه آه و فـریادو دې پښتونخوا ورانه شوه
چـې بـه دښـمن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژنـې
د خاورو لاندې په خوبو دې پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفـهانه پاچـاهــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودې پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمــیو ډک و ښایستونومــور وه
د ننــګیالــو زلمــیو ډک و ښایستونومــور وه
د ملالــۍ پـه خـوله ټپه وه ځوانان وړې زمـــري
هـغـه مـیدان بریــو ډک و ښایستونومـــور وه
د بـــګرام پېــغلې یې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېــواد د ننګ سـړیو ډک و ښایستونومـور وه
د سومـــنات ســاه یې راوویسته د تــورې په زور
مـلت د پاك زړګــیو ډک و ښایستونومـــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼ به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له نښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

زړه د اسیــــا دی ځـلـــیدلـی وطـــــــــن
ارمــــان چې نن دی غـورځیدلی وطــــــــن
د وطن غــــیږ کې مو خـــاپوړې کــــــــړې
هــم مـــو د لاســــه دردیدلـی وطــــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شــــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــــن
ملهــــم د کار غواړي ټپي وجود یــــــــې
مــــا د خپل تن په څپـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغـانـان
ګلان ګلان به کړي خــزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لــویو لارو نه کــري اغــزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــیرزیه
ددې وطـــن واړه زاړه پیغلې زلمي افغانــــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلــي هیــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړو کیسه

د زړو کیسه ده ستړکې څه ووایي
مینه خوږه ده ستړکې څه ووایي

اوښکې به درومي قافلې قافلې
دا یې ګیله ده ستړکې څه ووایي

دوی خو لیدل کوي دزړه په امر
زړه عجیبه ده ستړکې څه ووایي

زړه که پرې اخلي تصویرونه دچا
ستړکې کمره ده ستړکې څه ووایي

ستړکې چې ستړګوته شي ستړکې ستړکې
د زړه تهوته ده ستړکې څه ووایي

د شېرزي ستړکې سپیني سپیني اوښکې
دایې تحفه ده ستړکې څه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچا به رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلیوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژونـدون کې یو د هـرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان خيـري لېـوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزيه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا یار و رسيــدلــی تر معـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مـه ګرځـه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

تـوله دنـياګـۍ ورته حيــرانه ده
ښـــکلې پښــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره کـډه تللې ده
هرڅه يې **شيرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی يم
په سـلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيــغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدی يم
په بسترپروت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمـي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی يم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شېرزي وينه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشـــــــــه په تا ژوندی يم

ځړېدلي زړه په دوه دوه ټوټې

پښتانه

د پردو په لمس بېلېږي پښتانه
لا تر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکارېږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوا د تورو غرونو په منظر کې
ژړې ژړې یې قتلېږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
ځو به مري ځو به کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوېږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تغرتولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چې په خپلو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې میړاني دي پښتانه دي
پرې وریږي د سکروټو بارانونه
د بل ځانته سپیلني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګرځیدو
بخت راته سرې سکروټې وګرځیدو
ژوند مې د سرو لمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځیدو

ډېره ږوه په ږوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســتــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشــنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مېــــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتـــمــاد مې زړه درکـړی و
خــامـه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلـــي وو
سمـه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شـېرزیه داســـې کار وکړ
ور د پاچــاهـۍ ومه تا خاورې کړم

ګرانه ورور په ورور مټګري

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګي شراب پیاله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې

د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې

په زرینو سندریزو ګوتو جوړ وم
ستادسپینې غاړې هارشوم که باورکړې

خزان مې کړه راوړه ستا چمن ته
زه دې یار شومه ریبارشوم که باورکړې

د شېرزي امید یو بل پسې ډوبیږې
له ژوندون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازدیګـــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چینې اوبه

تا په لــــپو راکولــې ما به ښنبلې
لکـــه اوښکـې مـرغلـرې شنې اوبه

مـا ویل چې که اشنـا اب حیات دي
هــم زمــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان لیدلو
په ګــرېوان د یو میـن څپـې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پړکېدلې
مــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکي سهرکې
د شــېرزي اوښـکې راتلې رڼې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکــرلـې پتـــې ته رانه لاړې
فـــريادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خــو وخندلـې زمـا دزړګـــي وينې
تاويـدلـــې لــه مستـې ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ډېل ډېل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانـه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظـلم پښه اېښي ده
د زړه په سر مې ستا کيسه اېښې ده

وختونه تېر شي داسې مه وايه جان
مـا سـره هـره خـاطـره اېښي ده

مـرګی هم زړه غونډې ياران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنـازه اېښي ده

زه مسلمـان يـمه جنـان يـادوم
ټنـډه مې يار ته په سجده اېښي ده

شـيرزيه ستا غزل فطرت ښـكلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله اېښي ده

ژوند په دې روڼ رڼا ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دې بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راځينـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلــو يم سوځـولـی
اخېـــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غـيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مـو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وختـه راغلل څه خزان خو نه دی
دغــه بــادونه به كــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كـور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جــوړوو
شــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغــانيت په نامــه
شــېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنګړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هرومرو ځاروان غواړي

کله به وتړي وطن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شېرزی له تانه چې زلفان غواړي

شاعري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حالاتو مجبورکړی یم مین نه یمه

داچې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګیه څه وایې مین یم که مین نه یمه

د شاعرۍ دنیا له ډېرو حقایقو ډکه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکــړل دولتونه ازمايي دې
ډېــره څـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـــتــور يمه دنــيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فــرغــون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنـمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لڼ غـــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لـــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مـه کـوه صنمه په تېرو بانـو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستا یادونه دي
کلـــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

ښايسته دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګي اهونه وختل اسمان ته
رابه نشي تېر عمرونه ځار دې شم
دزړګي سودا مې تا سره وه پټه
تا خبر کړل عالمونه ځار دې شم
ما په هر لمانځه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خو وکړل انکارونه ځار دې شم

دشیرزي دلېونو خیالونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښـه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خـــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ په دیـــوالـه وختې

څومـره مـزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېـروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شېـرزی ترږی ترږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــورې
کوم چې به ستا په غیږ کې مــا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خــــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خــــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومــه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزیم دا کولی نشم
مــــکې ته تا په اوږو وړلــــی نشم
تا خــــو په ژوند ډیر نازولـم مـــورې
له هرې بدې دې ســــاتلم مـــــــورې
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــــوله مې خـــالي چـــرې ژړانه نه وه

ځوانه دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شــپه به وې ویـــښه ناســــــته
په الـــــــهو به دې شـــوه ژبه سـتړې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــه مـــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتې تا راکړې مـــورې
مادې هم رب په دواړوسـتـرګـوړوند کړې
چې ستا له امره مې ســـــــر وغـــړاوه
په ورین تندي مې ســتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــوره تیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالـه ژوندی وې مـــــــورې
ته د **شېرزي** زړګی یې مـــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـــوغـــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دي کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې يوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تـاابليس دپريښودلو مصلت[1] راکـړ

يـــادوم به يې تـرعمره اې شيــرزيه
چې په ژوندېې پوهيدلوعلميت راکړ

(۱) مصلحت

خاطره

د زړه په سرمــــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنـا د سترې ژوند کیـسه لیکمه

د زړه په وینــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله لیکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کیږي
چــاته ترخه چـاته خــوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

ږېړه روه روه په ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غږ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــیونه لذت اخیسته
زمـــا زړګـــی و خـــو ایرې ایرې و

اوس دسهار پیغام بې میني راځي
مخـکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده یې کـړه پوره په مینه
وجـود یې راوړلو پارچې پارچې و

شیرزیه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنـي د ډیرو ژوند نغمې نغمې و

خوږه روه روه په روه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومـره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلـوه دې لرې لرې تـللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بــورا پرځـای شــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مـې دی امیـل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو
د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشـو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وږمـې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوك چې ډول وهي زوريې لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هــر سـړي نــن ښه بد پيـژندلي دي
ولـــې بيا د بــل كيسې مني جانه

دا كلــى خـو مينه مـين نه پريږدي
خـوار مـين د كلــي نه شـړي جانه

ډيـر به د نخـرو په چــړو ووژنــې
وادې چـول ليچـو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شــېرزى به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقـې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر ته!

ته د اخـــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نــــړۍ واړه غمـونو كوربه
داچـــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاځيدلی نشم
ســلام ســلام قــــربانه
دامې پيغـــام قـربانه
تا ته اختر مــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخــــتر د خـــــوشاليواخـتر
د غـــم ځـپلــو د خــوښــيو اختر
دغه د اوښکــــــو ډكې سترګې
كه دغمـــو ځينې شي سپكې سترګې
اختردســــــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جهان ته وښايوهرڅه كوی شو
بغيرله جنګه يوكيده كوی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نـــو هلـــــه په ربښـــــــــــتيا اخــتر يې
ته به نـــو هلـــــه د هـــــر چــــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــــو په خـــوښيو سـره
لـــه اتنــو ډولـــــــــو ســــورنيــو سره
دا خپل لاســـــــــونه به د وينو پرځای
داځلـــــي سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبــــارك شېرزيه
اوړې شه خلاصې له ټوپك شېرزيه
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســـــــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځـــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پريوزې په هينداره کې
کله رانه ورك شې سـمه لاړه کې

نه دې هـيرولى نه ساتلـى شم
يـه صنمه ته چې ځان بيزاره کې

وباسه نفـــرت د زړه نه وباسـه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځيرتاوشويدى
بند يمه د مينې سخته چاره کې

اوښکې دګريوان غيږه کې ولوېږه
ستړى ستړى ژوندبه مې کراره کې

يه **شيرزيه** ژوند د خاورو ځلى دى
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

موري بې له تا مې ژوند سلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـر مې نـښه د يارۍ دی

د تا غــيرت شــي ارام د ټـولـو سـتړيـو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تنکی دی

خــوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړيږي
ځــه يادونــه ځـه دې غـم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دې د پښــو د لانــدې خــاندي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښــتــه د ذوالجـــلال يې
يــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوښکې پاکې کړه شـــيرزيه
محمــد هـم جــدا شوی له مورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومې وژنه زلفو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشم ګرځولی زولنې ګرانه
صبر تمام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمونه مې زغملي دي
تورو شپووهلی روڼ سهارمې کا

هر وخت به د یار په نرمه ژبه یم
وزما شیرزیه خوږ اشعار مې کا

ګرانه ورو ورو مالګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

غــزل

په اورونو کې سوځــیږي لــیونی وي
نه مـړ کــیږي نه رغـــیږي لیونی وي

تــل دځـان سره دخیــال سندرې وایي
لاس یې کار تــه نه ټیټــیږي لیونی وي

دژوندون په هریو ګام کې سترې ستړی
د یــار مــخ ورتـــه یادیـږي لیونی وي

د پیغـوراو دتهمت کیسه کـې نه وي
خو چې یار یې خوشالیږي لیونی وي

همېشه یې د خـوبونو سره جنګ وي
اې **شیــرزیه** نــه بیــدیږي لیونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګــرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پـــیدا د مـحبـت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کـــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

ژوند یو ورځ په ورځ مانګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل كـــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهـــيږي ګرانه
ځان به لوګی خويار به ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــــيرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شيـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــكلو ښــكلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ایمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـوږ وعـده درسره کـړي خـو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلۍ خزان دتا په لاس کې

که مې خیـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخــتره ستا اظــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هـره کوره فــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمـار کولی نشم

اختره راغللــې یوه شیبــه وې
د خپل جنـان دیدار کولی نشم

مرغــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګــلاب ګل چنـار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شــــیرزیه نور کرارکولی نشم

ډېره ده په ده مالګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زما له کوره جنازې روانې
هغه بانه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفادی وفا نه پيژني
درته يوه ورځ به اجل يادوي

چا کړل تنهاکې په کارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشانه رسيدلی **شپېرزی**
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاکه ميـنــه پاك نظـر پـاك اميدونه
راله راکـړه هستـي نه درځينې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګـو کې ساتلی
د ګــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لــږې وکـړه د ياریٔ د ژوند خـــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه **لعــل** لـږه شيبه درځينې غواړم

ځيږه په ږوه ږوه هڅکلرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخيستو درمان مرګيه
ولـــــې به نه کـوم خپګان مرګيه

واړه دنيـا مې ده پــســې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرګيه

د زړه تــوته وه رانه بـــيله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګيه

کــله مــو يو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګيه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځــو
هيـچا مو ونـکړو پرسان مرګيه

وينه په وينه مينځـي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

تــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډيرې نښــې يادګارونه دې را پاتې
مــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن يې خراب نکړئ
تریـنـــه پيغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مينه
رايــاديــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست يم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چــې پټيدلې بیا رانغلې
مــــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګــــرانه نه يې راکــولې بیا رانغلې

ځوړنه مو په سولې ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهيږم چې دچا سپيره نـــظر و
چې له مايې واخيستلې بيا رانغلې
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بيا رانغلې

د مرګي ترخه پياله يې نوش جان کړه
شـــيرزي اوښکې تويولې بيا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــــر شي ته لاس اچوي
داسي مي زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرويانو د خـــوبرو پيغام څلور کونجه کي
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیورى شم
ته مې شه مدار زه به دې ستورى شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غــــوټـۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې تورى شم

وبه کـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لورى شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزورى شم

سل وارې جرګـــې درپسې لېږمه
یاره که شېرزى درته مختورى شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماتې جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروښوکې دوستۍ جوړوې

هـدیرې ډکـې په ځـوانانو شولې
مــور ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګـۍ دې کانې نه خـوږیږي پرچا
دلـته لګـیا دلـته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپریوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لږلباس دخاکساری درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډیره کړیلیچنه لار پرته ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـړو ستاسو هم پاخـون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتـې نه شو
نوره په سولـه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښتـن نه پیوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جـــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټې تاندې کړه
شـه څپـې څپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخبـــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکـون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

ځيرمه ورو ورو په ورو ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼـایي جوړه کا

دنیا دوکه ده چې دوکه دې نکړې
ســوال و ځواب ته تـیاري جوړه کا

پـدې خلاصیږې نه چې نه پوهیدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشـوت نه واسطـه چلــیږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربـه شـېرزي ته اساني جوړه کا

ګڼه دوه ره پـه دوه ره ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

دردہ بس راځه د یوه لوري یو
زړونه مودي یوشانې معزوري یو

بې له تا پرهر زما جوړیږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري یو

راوړه د پرهر تر خوا جونګړه دې
موره د یو بل د مینې توري یو

زړه ته مې راغلی یې دچا په سر
لمر دې توروي ګرانه د سیوري یو

کوریې دشپږزي دزړه په سربانديې
اوس خو به یې ساتو چې کمزوري یو

ځړه درد په درد ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کـړلو زړه په سپینه لپه کې
رونې لــکه اوبــه په سپینه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطـــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانیمرګه شې
دارمـــې وګاټـه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــۍ یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فـریادونه له اټکـــه تر کابلـــه

دوطن دا هریو کانی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمـــه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژونـــدون دکلـــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځوانې هیلـــې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

هـا چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تختـه ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې وډریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کــړلو اور کلی درپاتې شو

مـا در سره پټـه میــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشــې ګــرانه دلتــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیــرزی** خوپه انصــاف سره
مـه لګـــوه تــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پـټـو زړونـو يـې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بند په بند تړلـی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينــــه د وختونو يې وينـه دې ګټم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ويـل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك كول مـا كتاب كتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مي يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارږه خوارږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېرزی ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښكې تويوم اشنا

زړګـــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـه په لـــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابناموونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی يم ګلـفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښـې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــابښــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــې د مينـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ويـده زړونه راويښ کړي له خوبونو
تــرنـم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنيـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکـه مينــه مې د زړه په کـــور ديره ده
راتـه يــاد دي تېر وخـــتونه تېر يادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هيرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شيـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شــول پريمــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليــــوني اجل وهلــي تــرې ويــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختـلـــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼــــا پســې تــړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستــورو رڼا هلـــــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلــه وي تــاکلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اي شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

عـیـادت په عبــادت کې حسابیږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابیږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قیــامت کې حسابیږي

چې یې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابیږي

چې دچاله ویرې توی شي قیمتي شي
رڼــې اوښکــې محبت کې حسابیږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزیه
دیار وصــل په جـنت کې حسابیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

وركې به تياري شي روڼ سبا به شي
بيا به پســـــرلى شي ښه فضا به شي

ډير مــو د پرهــر پر كــټ ويرونه دي
نن كه ســـوله راشـــي نو رڼا به شي

دا خلـك كه ګـتـه تاوان وشـــمېري
بيــابه نفاق لــرې كړي پخلا به شي

نور به د ټــوپك پرځاى قلم واخلـــو
بوټـــي د هېــــواد راتـــه شفا به شي

تل به هــــــر كلى سولـــې ته ووايو
يـه **شېرزيه** ژوندبه شي ښكلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پېښې شـــرنګ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــــي جـان هـره خـــبره منم
خــو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تــورو برېښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـــسن پـــيره نن خـــيرات تولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګــوګل په ريســرچ يـار لټوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پـــــرتې وې د منـګيـو ټوټې
شپــــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځانته مې ګمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد ګماني وشي

کلي مو له ښاره بلا لرې دی
یو نیم پکې کار د بازاري وشي

وشیندو تخمونه د ګلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترینه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره ورونه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څونګړه

فرش مې لیمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې څـونګــړې ته راځـه رادرومه

پـه ډېـره میـنـه مې بـلـنـه درکـړه
دغه پــیـغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــریبـانـو ښـــادي کـله کـله
لـږ یې د زړونو خـیال ساته رادرومه

د واړه عـــمـر فیصلــه یې کـیږي
ځــان یې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنیولي اشنا
ژرکــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلـه ښادي کلـه غـمـونه ګـرانه
شــېرزیه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـېرزې ته ډېرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکــه د ګل په شانې ښکلي وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلــی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي یم
ته مـرشد د انس و جن زه یقیني یم

لوی دریاب دبیلتانه ازغینه کربنه
زما یاره ته عـــرب زه عجمـــي یم

ستاله میني مې دمینې لارموندلي
هسې نه یم چې په هرلوري رهي یم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده یمه جنان ته په تندي یم

کلـه کلـه په بهــار پسې قتـــلیږم
تانده هیله دشېرزي دپاك زړګي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلم

لاس کې مو ټوپک قلم ته بد وايو
ځکه خورو تيندک قلم ته بد وايو

تربې يو د خپلو ورونو وينو ته
ځان مو کړلو سپک قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابک قلم ته بد وايو

څوک به مودسترې ژونددمه شي نن
څوک لاس دکومک قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوستو
يم شېرزی هک پک قلم ته بدوايو

ګرځه ووه په ووه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅـکو خــولو مې پـﺅول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی موسکی کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيــاګــی وه دلته
کـــرار کـــرار به لـــوئيدل ګلونه

د ژونــد کـــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې ياديدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه دنیا چې شي مال ډېر لکه قـارون
خـوند بـه وانخلـې لـه دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کېږي سکـون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښـتـونه خاوره غواړي پیوستون

لــو ګــډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې يادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځيـنــې تــيرېږي اوکنه

په ټالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هـغــه مينه دې شرنګيږي اوکنه

بې هدفه بې مـــرامه يارانه کې
دښــــــکلا ډيــوه بليږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزيه**
درته ســترګوکې غــړيږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصــــویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــــالــونو کې تر اوجــه رسیـدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکـــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنـــد کـړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځيدم لکه کــوتره
د يو چــا دپــاره ومــه مــرغلــره

دښــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښــايست دتاج محل وم پيغمبره

لـونګيـن مې دسينـــې د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښايست دښکلا ګانومې سيال نه و
ومــــه پېغلــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې شـــېرزيه لاترعــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـې بـاران په شـنه اســـمـان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چــې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختــو ګــرمــو سیلیو څــغـــلولي
د جــنــون تیرو ازغـــیـــو ژړولـــي
قــضــا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیــړې تبــې وهلي

دغــه وخت رقــیب به وشــړوله منځه
داجــاهــل طــبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالـــم صلــیب به وشړو له منځه

ملګرې په ورو ورو پوهېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمــه دزړګــي ده
دارمــان خــونه مو ســمه په زړګـي ده
نــور به لــرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونــد به پـیل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مینـه مینـه پڼه
لـــړ به یو بل ته اشـــنا ترغـــاړي وزو
د الفــــت مجلــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کـرار کـرار به کـړو پستــې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـــبرې
کـړو به راویـــښ دا خــوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانیمرګه

ټول دې وخـــوړم په زغـــرده ځوانيمرګه
خاص په ما ميلمه يې درده ځوانيمرګه

چې په ټولوکې په ماباندې مـــين شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانيمرګه

که مې سـرد نازولــونه قــــربان کړم
دا لـــــه ډيـرو نه بهـــترده ځوانيمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو اميـــدونو
ډکـــه ځالـــــه د بشـــرده ځوانيمرګه

بـيړۍ درومـي ترمنزل پورې شېرزيه
ډکــــه لاره د خـــطـــرده ځوانيمرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هـــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخـــپل کـــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مـو پکار ده
دايـو بل ته ګــوت نېونه به ترڅو وي

مـورې د سـولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يـتيم وي
داسـې عــمر تـېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونـــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
یوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

تول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوندپه تېریدومې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا یې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژیدو مې اوښکې راغلې

سپینه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتلیدو مې اوښکې راغلې

عجیبه ده تـرې هېنداري نه شرمیږي
خپل**شېرزي** ته په لیدومې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آيـنده وې ستاپه تـمه
عـجيـبه وې عـجيـبـه وې ستاپه تـمه

ستاخوښې نه مې دزړه وينې قربان وې
تـه پــخـه د باغ ميـوه وې ستاپه تـمه

دزړه للمــې ګلان ټوله مـړاوې شــوي
تــه بـــاران څـپه څـپـه وې ستاپه تـمه

په ګريوان دې مرورې اوښکې درومې
مازديګـــره چې خپه وې ستا په تـمه

څه ښه وايي چې ښـه مکـوه بد نشته
خو لـه ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تـمه

د شاعرد شاعرى شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچينه وې ستا په تـمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه څومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشـــي
روان د سـولـې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچـوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کړېده څه مې جفا کړېده
ولې مې وژنې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوېښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبـول کـړې رمـضـان له موږه
ستـا رالـیږلی دا فـرمـان له موږه

مونږه عاجـز یو مونږ ګـناوې کړي
اوس به توئیږي تیرعصیان له موږه

هـا چې د زرو میاشتـو اجـر لري
د قـدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکړې په هیڅ شان له موږه

شـیرزی لـرم د رحمتـونو امـید
نـاراضه مکړې عالیشـان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانړه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خـــبره وران شو سره
رقيــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مـزه کـړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښـــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکـــو چا پاللي نه ده
شپــــرزيه ويــنه کــې اثر ولاړ وي

ځړه په ځړه په ځړه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د خاطرو هېواده
کله به خلاص شې له پردو هېواده

دوخت فرعون سره جداکړل زړونه
اې د ويارلو پښتنو هېواده

خوب مې ليدلی که رښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قدر په کار ستا د زلمو هېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګي
اې د شېرزي د اميدو هېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـا

زمـــا د واړه خــاطـــرو دنیـاګی
تاتـه پرته ده په سجــدو دنیـاګی

داچـــې د دار د پاسه مينه غواړي
دغـــه وفــا د پښتنو دنیـاګی

د خوشـالیوکـــډې مخکې تللي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیـاګی

د محبت زړونه یو ځودي پکــې
کلـی مــو ډك له نفــرتو دنیـاګی

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیـاکی

د زړه په سـرمې دغمـــونوخیمـــه
د شېرزي عمر په سلګـو دنیـاګی

ځوړه ووه په ووه منګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګيروغيږه کې شپه تيره کړم وينبه وينبه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــيلي دژوندون
دپيغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســن يې ډير دګلابونونه شــېرزيه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين ټال

څاڅکي څاڅکي دباران را وريدل
خـوږمن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين ټال کې مې شـپه
سـتا يادونه مې په زړه کې لوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــانونه د زړګـــي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بـنګ شـــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډېرامـيدونه پســــرلی شو
نـوي نـوي هـــوسونه پســــرلی شو

نوی کال شو د چنــار غېږه شوه ډکه
د مــرغـانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشين څادرخورکړی
ځمکې وکړل سينګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاڼـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه یو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنیاګۍ ورته حیرانه ده
ډیر په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله یې زیاته فاصله لري
خوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکرې پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خیبر اوسي

چاچې تل په مورږ زهر خوړلي دي
یه شېرزیه ها مو دزړه سر اوسي

ګوډه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته يو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه يو غداران نه منو

زړه مې د هغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شیرزیه يوچې نشي جان نه منو

ټوټه ټوټه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

نغمه

لا وړه يې ګلدستـــــه يې زمــــا زړه يې
ښايسته يې عجيــبه يې ښايسته يـې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغــمه يې ته ګيلـه يې ته کيسـه يې

تـــه دنيـــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکــه يې خـــزانه يې آيـيـنه يې

ژونــدون واړه غــاړه موږه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنــــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنــه يې په پــرده يې پښـتنه يې

ستاشېرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څـه يې چې خپه يې په غوسه يې

ګلاڼې په ډوه ډوه ډوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې یوائې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هیڅرې دې رانشي
اوښکې په ګریوان زما ځي ځپې ځپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غوندې تیره ده
نه چې مینه وکړې نه مینه ریبې ګله

ستاخورې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شیرزی واړه خاطرې ګله

مینه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چــې اخترشو
سره یــو شول جـــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـفـق

یوه هیلـه یوامیــد دی یو ارمـــان دی
په دنیا کې نوره څه دي بـس جـنان دی

لمرخپه شي په شـفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهـار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومــي
مجنون کـړی د لــیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځـي د چینې نه لکـه اوښـکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یـزدان دی

لکه ســتوري دسپوږمۍ په تملـق کې
یوګلاب دی دشـېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالـهانـده زندګـي راپسـې تښتي
خپل خيـالونه ليوني راپــسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځـوردی
چې دستورو رڼا يــي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانـــو وفــايي راپسې تښتي

که پــاچـا يــم دولــتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکـوم پـير په دعـا ده
نن شـيرزيه پسرلي راپسې تښتي

وړانګه

زمـا زړه دی لــرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تــرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چــا دام کـــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لـه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لـږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستـــا د ډيرو ياديـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفــــادار دي
تل زمــــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزى شېرزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وکـړې ارمــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د ستړي انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې تړمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شيرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالــۍ

زما د ښنګ خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شيبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کــېږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نــوره څه نه لــرم بس ښکلــوته کاته ډالۍ کړم

دا کليــوالې پښتنــې پېغــلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغـــلو د حيـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمـــا د مينــې د اظـهار تــوري قلـــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

ټاویټوپ

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومــي بــس کاته وشیندي

د پېغلتــوب لــه نــاز خبــره نه ده
کــنه په ســـره اور به اوبه وشیندي

ستا ناویتـــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وانښــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومــره نه دلــداره
چــې رانه دا وړوکــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــاپېر د سروګلــو باران و تاته څه پته وه
د کلــي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر دښکلاګانو ټـوپۍ
لکــه د واړه کلــي خــان و تاته څه پته وه

دښارکوڅې هم دخوښيوپرځای غم واخيستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتــه وه

ښار ته راغلی نابــلد و کليوال و ســـــړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبــه خـــوږ و تــرنـم و د هـــنر پاچـا و
شېــرزيه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـیـره کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانه دې سپېلنیو نه ښــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجــنان کلـــي ته غلــی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شــېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه

چې راخوړ شي نود ځان شمه شېرزيه

دهــــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لــــړ ملهم شم لړ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم

هسې نه پکــــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرړه کې روزلي

زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولــــو

نوو هيلو ترجــــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library